

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

06 decembrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul Penal lărgit al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Nadejda Toma,

Judecători

Iurie Diaconu, Liliana Catan, Ion Guzun,

Victor Boico,

a judecat în ședința de judecată, fără citarea părților la proces, recursul ordinar împotriva sentinței Judecătoreiei Hâncești din 25 februarie 2021 și deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 08 iunie 2021, declarat de avocatul Victor Mereuță, în numele inculpatului

Metei Gheorghe XXXXXX.

Termenul de examinare,
instanța de fond: 04.12.2020 - 25.02.2021,
instanța de apel: 18.03.2021 - 08.06.2021,
instanța de recurs: 12.11.2021 - 06.12.2021.

Asupra recursului menționat, Colegiul Penal lărgit,

c o n s t a t ă :

1. Prin sentința Judecătoreiei Hâncești din 25 februarie 2021, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Metei Gheorghe a fost condamnat în baza art. 287 alin. (3) Cod penal la 3 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, începând din 25.02.2021, cu includerea perioadei arestării preventive de la 27.10.2020 până la 29.10.2020.

Prin aceeași sentință a fost condamnat și Buruiană Nicolae, dar în privința lui hotărârile judecătorești nu sunt contestate.

De la inculpați s-a încasat în mod solidar, în beneficiul statului cheltuielile judiciare în sumă de 576 lei.

2. Instanța de fond a constatat că la 28 august 2020, în intervalul orelor 01.00 - 04.00, inculpatul Metei G., fiind în stare de ebrietate alcoolică, aflându-se în loc public, împreună cu Buruiană N. și altă persoană în privința căreia cauza a fost

disjunsă, în prezența altor persoane care își petreceau timpul în mod agreabil lângă bazinul acvatic din XXXXXX XXXXXX, XXXXXX, încălcând grosolan ordinea publică, manifestând un comportament agresiv și obraznicie deosebită, precum și desconsiderare față de cei din jur, l-a amenințat pe Gheorghiu G. cu o armă de foc de model nestabil, în prezența lui Buruiană N. și o altă persoană în privința căreia cauza a fost disjunsă, după care, împreună cu ultimii, i-au agresat fizic pe Gheorghiu G. și Bucas A., aplicându-le multiple lovituri cu pumnii și picioarele peste diferite părți ale corpului, acțiuni prin care i-au cauzat lui Gheorghiu G., conform raportului de expertiză judiciară nr. 202002P2598 din 02.09.2020, vătămări corporale neînsemnate, și anume, excoriații multiple la nivelul țesuturilor moi ale capului și feței, la nivelul pavilionului auricular și gâtului pe stânga, la nivelul articulației radio carpian pe stânga, iar lui Bucas A., conform raportului de expertiză judiciară nr. 202002D1615 din 10.09.2020, vătămări corporale ușoare, și anume, echimoze și excoriații multiple la nivelul feței și gâtului, echimoze la nivelul brațelor bilateral, excoriații la nivelul gambei stângi, arsura termică gradul III-IV la nivelul gambei drepte.

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut vina în comiterea faptei incriminate și a solicitat examinarea cauzei în procedură simplificată.

Astfel, în baza probelor administrate, acțiunile inculpatului urmează a fi încadrate pe art. 287 alin. (3) Cod penal, ca huliganismul agravat, adică acțiunile intenționate care încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanelor, acțiuni care, prin conținutul lor, se deosebesc printr-o obraznicie deosebită, săvârșită de mai multe persoane, cu încercarea aplicării armei.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, de gradul și caracterul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de motivul, scopul și consecințele acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, și anume, că acesta a comis o infracțiune gravă, care se pedepsește cu închisoare de la 3 la 7 ani, se caracterizează pozitiv, că nu au fost stabilite circumstanțe atenuante, cea agravantă fiind săvârșirea infracțiunii de către o persoană în stare de ebrietate, că anterior a comis contravenții, că prin sentința Judecătorei Hâncești din 26.02.2014 a fost încetat procesul penal în baza art. 186 alin. (2) lit. b), d) Cod penal, pe motivul împăcării părților, iar prin sentința Judecătorei Hâncești din 01.04.2016 a fost condamnat în baza art. 287 alin. (3), 90 Cod penal la 3 ani închisoare, cu suspendarea executării pedepsei pe un termen de probă de 2 ani, însă nu și-a făcut concluziile necesare, concluzionând că corectarea și reeducarea lui este posibilă doar prin aplicarea pedepsei cu închisoare, în condițiile prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală - reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare.

3. Avocatul Victor Mereuță a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatului să-i fie aplicată o pedeapsă convențională minimă.

Apelantul a invocat că inculpatul a colaborat cu ancheta penală, a recunoscut vina și s-a căit sincer, solicitând examinarea cauzei în procedură simplificată, iar în condițiile în care acesta a acționat fiind speriat și a luat pistolul mulaj pentru a speria

persoanele care au inițiat conflictul, pedeapsa de 3 ani închisoare, cu executare, este una prea aspră și neproportională faptei comise.

Totodată, instanța de fond urma să respingă declarațiile mincinoase ale lui Bucas A. și Gheorghiu G., să aprecieze acțiunile ilegale ale părților vătămate, cu recunoașterea lor în calitate de inculpați în acest caz și să țină cont că Metei G. s-a căit sincer pentru faptul că a aplicat lovituri.

Instanța de fond, aplicându-i inculpatului o pedeapsă reală cu închisoarea, pe un termen aproape de limita maximă, a omis prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, circumstanțele cauzei, prezența circumstanțelor atenuante – inițierea conflictului de către părțile vătămate, precum și faptul că acesta se caracterizează pozitiv, iar antecedentele penale sunt stinse.

4. Potrivit deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 08 iunie 2021, apelul a fost respins, ca nefondat.

Instanța de apel a reținut că sentința primei instanțe a fost contestată de către apărare doar în partea stabilirii pedepsei penale inculpatului, totodată fiind invocată neveridicitatea declarațiilor părților vătămate, ulterior fiind susținut apelul doar în partea pedepsei, or, în partea ce ține de încadrarea juridică și vinovăție, cât și în privința inculpatului Buruiană N., sentința nu a fost atacată.

Astfel, la stabilirea pedepsei, prima instanță a ținut cont de toate circumstanțele reale și personale privind individualizarea pedepsei, aplicându-i inculpatului o pedeapsă corectă, echitabilă și legală.

Or, inculpatul a recunoscut vina și a solicitat judecarea cauzei în ordinea art. 364¹ Cod de procedură penală, se caracterizează pozitiv, anterior a mai fost condamnat în baza art. 287 alin. (3), 90 Cod penal la 3 ani închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probă de 2 ani.

În aceste împrejurări sunt irelevante alegațiile apărării că, deși au fost prezente un șir de circumstanțe atenuante, totuși inculpatului i-a fost aplicată o pedeapsă aspră, fiind solicitată o pedeapsă convențională pe un termen minim, or, instanța de fond a ținut cont de personalitatea acestuia, a acceptat cererea de a fi examinată cauza în procedura simplificată, iar acesta a beneficiat de reducerea termenului de pedeapsă cu 1/3, lipsind temeiuri de a desființa sentința în partea solicitată.

Prin urmare, cu toate că inculpatul a recunoscut vina, în temeiul art. 364¹ Cod de procedură penală, și s-a căit sincer de cele comise, reeducarea și corectarea lui este posibilă doar prin executarea pedepsei cu închisoare, or, acesta anterior a mai fost condamnat pentru o infracțiune similară, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, însă nu și-a făcut concluziile necesare. Totodată, fiind stabilită lipsa circumstanțelor atenuante și prezența celor agravante, inculpatului i-a fost aplicată o pedeapsă legală în corespundere cu fapta prejudiciabilă comisă, care se califică ca infracțiune gravă.

Deci, sunt neîntemeiate argumentele apărării privind asprimea pedepsei, deoarece aceasta a fost stabilită și individualizată de către prima instanță în corespundere cu principiul proporționalității și scopului pedepsei penale prevăzut la art. 61 alin. (2) Cod penal.

La fel, sunt nefondate și alegațiile apărării că instanța de fond nu a dat o apreciere critică declarațiilor mincinoase ale lui Bucas A. și Gheorghiu G., care au invocat fals despre ardere, aruncare în foc, bătaie cruntă, or, cauza a fost examinată

în procedură simplificată, iar instanța de fond a pus la baza sentinței de condamnare probele administrate la faza urmăririi penale, care au fost acceptate în totalitate de către inculpat, iar în instanța de apel a susținut apelul, fără a avea careva obiecții la probele acuzării.

Referitor la argumentele apărării că instanța de judecată nu a ținut cont de prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, circumstanțele cauzei și poziția părții, care de fapt susține acuzarea, se atestă că instanța de fond a stabilit noile limite ale pedepsei cu închisoare prin prisma articolului invocat, în limitele noi de la 2 ani la 4 ani și 8 luni, aplicându-i pedeapsa cu închisoare pe un termen de 3 ani, în limitele prevăzute de lege, pedeapsa maximă fiind de 4 ani și 8 luni.

5. Avocatul Victor Mereuță declară recurs ordinar, în care solicită casarea hotărârilor adoptate și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care acțiunile inculpatului să fie recalificate în baza art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, cu stabilirea unei pedepse convenționale.

Recurentul invocă că inculpatul a colaborat cu ancheta penală, a recunoscut vina și s-a căit sincer, solicitând examinarea cauzei în procedură simplificată, iar, în condițiile în care acesta a acționat fiind speriat și a luat pistolul mulaj pentru a speria și a face să plece persoanele care au inițiat conflictul, pedeapsa de 3 ani închisoare, cu executare, este una prea aspră și neproportională faptei comise.

Acțiunile inculpatului urmau a fi recalificate de către instanțe în baza art. 287 alin. (2) Cod penal, și nu încadrate în baza art. 287 alin. (3) Cod penal, cu semnul „cu încercarea aplicării armei”, deoarece obiectul pe care Matei G. l-a scos din mașină nu era o armă, fiind un mulaj, cu scopul de a se apăra de Gheorghiu G., care l-a apucat de gât și a pornit conflictul. Materialele cauzei penale nu demonstrează calitatea de armă a obiectului respectiv. Nu s-a demonstrat nici intenția lui Matei G. de a aplica obiectul dat în „acțiunile sale huliganice”.

Mai mult, instanța de judecată nu a dat o apreciere critică declarațiilor mincinoase ale lui Bucas A. și Gheorghiu G. Cu toate aceste purtări ilegale ale părților vătămate, care de fapt trebuiau să evolueze în calitate de inculpați pe acest caz, inculpatul a dat dovadă de căință sinceră că a aplicat lovituri.

Prima instanță, l-a condamnat pe Matei G. la pedeapsă reală cu închisoarea, pe un termen aproape de mărimea maximă, prevăzută de lege, adică nu a ținut cont de prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, circumstanțele cauzei și poziția părții, care de fapt susține acuzația de stat.

Nu s-a luat în vedere circumstanțele atenuante – inițierea conflictului de părțile vătămate, caracteristica pozitivă a inculpatului și faptul că antecedentul penal este stins.

Conform epicrizei pe numele lui Matei G., el a primit traumă în urma loviturilor aplicate de părțile vătămate, fiind diagnosticat cu otită medie serioasă acută, având nevoie de intervenție chirurgicală. Această leziune este mai gravă decât leziunile constatate la părțile vătămate, ce demonstrează acțiunile ilegale ale acestora, dar acest fapt a fost omis atât la judecarea cauzei în prima instanță, cât și în instanța de apel.

Astfel, sentința instanței de fond urma a fi casată de instanța de apel, fiind una neîntemeiată, cu calificarea greșită a acțiunilor inculpatului pe art. 287 alin. (3) Cod penal, acestea cel mult urmând a fi încadrate în baza art. 287 alin. (2) Cod penal.

Pedeapsa stabilită cu 3 ani închisoare inculpatului este una prea aspră.

Inculpatul a depus o plângere la procuratură în care a solicitat să fie luate măsuri față de colaboratorii de poliție, care au încercat să falsifice probele pe cazul dat, împrejurări ce pot fi confirmate de martori. Până la moment, un răspuns nu a fost dat, iar această neclaritate, lacună admisă în cazul anchetei penale, trebuie tratată în favoarea inculpatului.

Aceste circumstanțe, reduc credibilitatea declarațiilor părților vătămate care, intenționat, împreună cu colaboratorii de poliție indicați în plângere, au încercat să deterioreze automobilul prin ardere. Aceasta a fost făcut pentru ulterioara acționare în judecată a inculpaților și extorcarea de bani, sub pretextul daunelor pricinuite automobilelor.

În drept, recursul este bazat pe *art. 420, 421, 422, 435 CPP*.

6. Judecând recursul ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și argumentelor invocate, Colegiul Penal lărgit concluzionează că acesta urmează a fi respins ca inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens.

Însă, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este indicat niciun temei din cele nominalizate în art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, fiind omisă totalmente specificarea unor concrete erori de drept și argumentarea ilegalității deciziei contestate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă că recursul nu întrunește condițiile de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al apărării cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica, și să se expună, apoi, asupra unor temeiuri neargumentate legal de recurent.

Ori, potrivit art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

Totodată, potrivit art. 432 alin. (2) pct. 1) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta nu îndeplinește cerințele de conținut.

În al doilea rând, conform art. 427 alin. (2) Cod de procedură penală, în recurs pot fi invocate doar acele temeiuri care au fost indicate și în apel.

Sub acest aspect se reține că, argumentele și temeiurile specificate în recursul ordinar că: *„Acțiunile inculpatului urmau a fi recalificate de către instanțe în baza art. 287 alin. (2) Cod penal, și nu încadrate în baza art. 287 alin. (3) Cod penal, cu semnul „cu încercarea aplicării armei”, deoarece obiectul pe care Metei G. l-a scos din mașină nu era o armă, fiind un mulaj, cu scopul de a se apăra de Gheorghiu G., care l-a apucat de gât și a pornit conflictul. Materialele cauzei penale nu demonstrează calitatea de armă a obiectului respectiv. Nu s-a demonstrat nici intenția lui Metei G. de a aplica obiectul dat în „acțiunile sale huliganice”*.

Mai mult, instanța de judecată nu a dat o apreciere critică declarațiilor mincinoase ale lui Bucas A. și Gheorghiu G. Cu toate aceste purtări ilegale ale părților vătămate, care de fapt trebuiau să evolueze în calitate de inculpați pe acest caz, inculpatul a dat dovadă de căință sinceră că a aplicat lovituri.

Conform epicrizii pe numele lui Metei G., el a primit traumă în urma loviturilor aplicate de părțile vătămate, fiind diagnosticat cu otită medie serioasă acută, având nevoie de intervenție chirurgicală. Această leziune este mai gravă decât leziunile constatate la părțile vătămate, ce demonstrează acțiunile ilegale ale acestora, dar acest fapt a fost lăsat cu vederea atât la judecarea cauzei în prima instanță, cât și în instanța de apel.

Astfel, sentința instanței de fond urma a fi casată de instanța de apel, fiind una neîntemeiată, cu calificarea greșită a acțiunilor inculpatului pe art. 287 alin. (3) Cod penal, acestea cel mult urmând a fi încadrate în baza art. 287 alin. (2) Cod penal.

Inculpatul a depus o plângere la procuratură în care a solicitat să fie luate măsuri față de colaboratorii de poliție, care au încercat să falsifice probele pe cazul dat, împrejurări ce pot fi confirmate de martori. Până la moment, un răspuns nu a fost dat, iar această neclaritate, lacună admisă în cazul anchetei penale, trebuie tratată în favoarea inculpatului.

Aceste circumstanțe, reduc credibilitatea declarațiilor părților vătămate care, intenționat, împreună cu colaboratorii de poliție indicați în plângere, au încercat să deterioreze automobilul prin ardere. Aceasta a fost făcut pentru ulterioara acționare în judecată a inculpaților și extorcarea de bani, sub pretextul daunelor pricinuite automobilelor”, nu au fost invocate și în apel (pct. 3., 5. din decizie).

Prin urmare, recursul ordinar în sensul vizat nu are niciun suport legal.

În al treilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (pct. 5. din decizie), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor atacate, inclusiv cele reproduse în pct. 2., 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel, legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei în latura pedepsei aplicate inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, ținând corect cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, art. 364¹ Cod de procedură penală, conform căror la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea penală. Pedepsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare.

În consecutivitatea enunțată, instanțele just au concluzionat că, în cazul care inculpatul a recunoscut faptele și vina, dar a comis o infracțiune gravă, care se pedepsește în exclusivitate cu închisoare de la 3 la 7 ani, că a săvârșit infracțiunea în stare de ebrietate, agresând fizic două părți vătămate - Gheorghiu G. și Bucas A., că anterior a comis contravenții, că prin sentința Judecătorei Hâncești din 26.02.2014 a fost încetat procesul penal în baza art. 186 alin. (2) lit. b), d) Cod penal, pe motivul împăcării părților, iar prin sentința Judecătorei Hâncești din 01.04.2016 a fost mai fost condamnat în baza art. 287 alin. (3), 90 Cod penal la 3 ani închisoare, cu suspendarea executării pedepsei pe un termen de probă de 2 ani, însă nu și-a făcut concluziile necesare, iar pedepsele anterioare nu și-au atins scopul, chiar și în prezența circumstanțelor invocate de recurent, o pedeapsă penală mai blândă decât cea aplicată, sau condamnarea cu suspendarea executării pedepsei în baza art. 90 Cod penal, ar reprezenta o soluție de pedeapsă penală inechitabilă, inadecvată și disproporțională în raport cu gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, persoana inculpatului și a scopului pedepsei penale sub aspectul restabilirii echității sociale, corectării ultimului, prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane.

Or, soluția instanței de apel este conformă și jurisprudenței naționale, potrivit căreia, instanțele urmează să asigure aplicarea măsurilor aspre de pedeapsă față de persoanele adulte care au săvârșit infracțiuni grave (*pct. 17 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție, nr. 8 din 11.11.2013, Cu privire la unele chestiuni ce vizează individualizarea pedepsei penale*).

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale (*pct. 4. din decizie*).

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele au apreciat probele și circumstanțele cauzei în latura pedepsei aplicate inculpatului.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 101, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în latura pedepsei penale în alt sens decât cel pe care îl propune apărarea este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul nominalizat, în latura pedepsei, au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite

răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că s-au aplicat inculpatului pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursul ordinar este neîntemeiat.

Conform art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța îl respinge ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate, în cazul în care se constată că el este neîntemeiat.

Astfel, odată ce este neîntemeiat, recursul de pe rol urmează a fi respins ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate.

7. În conformitate cu art. 434, 435 alin. (1) pct. 1), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul Penal lărgit,

d e c i d e:

Respinge ca inadmisibil recursul ordinar declarat de avocatul Victor Mereuță, împotriva deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 08 iunie 2021, în privința inculpatului Metei Gheorghe XXXXX, cu menținerea hotărârii atacate.

Decizia este irevocabilă, fiind pronunțată integral la 14 ianuarie 2022.

Președinte

Nadejda Toma

Judecători

Iurie Diaconu

Liliana Catan

Ion Guzun

Victor Boico